

har vedtaget Lovforslaget om Banker uden nogen saadan Bestemmelse. Om at vedtage Bestemmelsen alene gældende for Sparekasser og stille Ændringsforslag i den Retning bør der efter Udvalgets Mening ikke være Tale. Det fremgaar af Kommissionsbetænkningen, at det, som man ved Oprettelse af et saadant Raad tilsigter, er at hemme Kappestriden om Indlaansmidler mellem Banker og Sparekasser, hvorefter det er klart, at det ikke gaar an at lægge et saadant Baand alene paa Sparekasserne, en Forholdsregel, om hvilken Kommissionens Flertal udtaler, „at det vilde give Bankerne en meget betydningsfuld og ikke forsvarlig Overvægt i Konkurrencen“. Men hertil kommer nu, at det Flertal i Kommissionen, der har forenet sig om Forslaget om dette Raad, ikke synes at have været i Overensstemmelse med de Ønsker, som i dette Spørgsmaal er raadende i Sparekasseverdenen, thi i hostrykte Andragende (Bilag 1) fra „*De danske Sparekassers Fællesrepræsentation*“ udtales i al Almindelighed, at „*man ikke skønner, at Indførelsen af Maksimalindlaansrenten i den foreslaaede Form, bortset fra de Indvendinger, der i øvrigt kan rejses herimod, vil være til nogen Gavn for Sparekasserne*“; altsaa ønsker man ikke § 20, selv med tilsvarende Bestemmelser for Banker.

Under disse Omstændigheder foreslaar Udvalget, at denne § 20, som jo er uden organisk Forbindelse med Lovforslagets øvrige Indhold, udgaar.

Det har været drøftet, om der kunde være Grund til i Loven at indføre en Bestemmelse om, at hver enkelt Sparekasse hvert Aar skal besøges, henholdsvis undersøges af Inspektionen. Man har da hos Indenrigsministeriet indhentet Oplysninger desangaaende, især angaaende de forøgede Udgifter, som en saadan Fordring vilde medføre (Bilag II). Udgiftsbeløbet, som beregnes i Indenrigsministerens Svarskrivelse, har ikke forekommet Udvalget afskrækkende, men naar der alligevel ikke er stillet Ændringsforslag i den Henseende, er Grunden den, at Udvalget dog overvejende er af den Mening, at en saadan

Fordring ikke behøves, og at Tilsynsmyndigheden sikkert efterhaanden har faaet et saa nøje Kendskab til de forskellige Kasser og deres Forhold, at den selv bedst vil være i Stand til at afgøre Spørgsmaalet om Nødvendigheden og Hyppigheden af Besøg og Undersøgelse.

Et *Mindretal* (Jørgen Berthelsen, Frandsen, Koefoed, Lewinsky og Ravn) ønsker til foranstaaende Betænkning at knytte følgende Bemærkninger:

At Lovforslagene om Banker og om Spare- og Laanekasser ikke hører under samme Ministerium, bereder Sagens endelige tilfredsstillende Løsning Vanskeligheder. Dette kom tydeligt frem under Lovforslagenes første Behandling; og dette Forhold blev ikke bedre ved, at Lovforslagene blev henvist til 2 forskellige Udvalg.

De tvende Lovforslag maa vedtages samtidig, som Forholdene har udviklet sig her i Landet gennem mange Aar.

Naar nu Flertallet af Udvalget indstiller til Landstinget at slette § 20 i Lovforslaget, kan Mindretallet ikke tiltræde dette Ændringsforslag. Det er vel rigtigt, at Forslaget til Lov om Banker er vedtaget af Landstinget, uden at Regeringsforslagets § 15, der svarer til nærværende Lovforslags § 20, er taget med, men herved maa dog erindres, at Banklovsforslaget skal vedtages ogsaa af Folketinget, og at dette endnu ikke er færdigt med Behandlingen af denne Sag. Mindretallet betragter for sit Vedkommende Bestemmelsen i Sparekasselovforslagets § 20 og Banklovsforslagets § 15 som en af de vigtigste i Forslagene og undlader i denne Forbindelse ikke at henvise til, at det fra særlig sagkyndig Side er udtalt om Sparekasse- og Bankraadet, at Tanken om Oprettelsen af et saadant findes formaalstjenlig og rigtig. Erfaringen gaar ud paa, at den høje Indlaansrente (med Bonus o. s. v.) har gjort alvorlig Skade flere Steder, idet Pengeinstitutterne i høj Grad har benyttet Indlaansrenten som Vaaben i en Kamp, hvis Krigsomkostninger er blevet